

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/239/2020
Identifikačné číslo spisu:	7510200652
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7510200652.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Petríkovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v spore žalobkyne R. N., bývajúcej v C., proti žalovanému PENGUIN SLOVAKIA s. r. o., so sídlom v Košiciach, Trieda SNP 48/A, IČO: 36 210 145, zastúpenému CHOCHOĽAK & ČESLA s. r. o., so sídlom v Košiciach, Krmanova 6, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 8C/43/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 04. júla 2019 sp. zn. 3Co/215/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 16. júna 2017 č. k. 8C/43/2010-272, zamietol žalobu o náhradu škody vo výške 100 eur so 6,25 % úrokom z omeškania od 15. februára 2007 do zaplatenia a o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 100 eur (výrok č. I.), v prevyšujúcej časti konanie zastavil (výrok č. II.) a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok č. III.). Vec právne posúdil s poukazom na ustanovenie § 652, § 653, § 420, § 421, § 13 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a dospel k záveru, že postup žalovaného bol v súlade s právnou úpravou. Podľa odborného posudku nedošlo k znehodnoteniu bundy pri čistení, žalovaný použil určený spôsob čistenia, pričom žalobkyňa bola poučená v písomnej forme o špecifikách čistenia kožených odevov. Žalobkyňa sa však domáhala náhrady škody, ktorá jej mala vzniknúť znehodnotením odevu (dámskej usňovej bundy) v dôsledku tvrdeného nesprávneho čistenia. Súd s ohľadom na námietku premlčania, z dôvodu hospodárnosti nevykonával už ďalšie dôkazy. Premlčanie súd posúdil s poukazom na ustanovenie § 100 ods. 1, § 101, § 102 a § 106 ods. 1 a 2 OZ. Premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody žalobkyni začala plynúť najneskôr oboznámením sa s obsahom odborného posudku, ktorý jej bol zaslaný 07. septembra 2007, t. j. od posledného dňa mesiaca septembra 2007 a uplynula neuplatnením práva na súde v dvojročnej premlčacej lehote. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie konštatoval, že aj toto

právo podlieha premlčaniu, pričom premlčacia doba začala plynúť najneskôr od oboznámenia sa s odborným posudkom, t. j. od posledného dňa mesiaca septembra 2007 a uplynula neuplatnením práva na súde v trojročnej premlčacej lehote. Žalobkyňa si totiž uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy až podaním zo dňa 29. novembra 2011, doručeným súdu dňa 30. novembra 2011. Vzhľadom na premlčanie práva súd preto žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), v spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobkyne rozhodol rozsudkom zo dňa 4. júla 2019 č. k. 3Co/215/2018-339 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, celého spisového materiálu a vyhodnotení toho, čo strany sporu uviedli, konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP). Pre zdôraznenie správnosti odvolací súd uviedol, že najskôr sa zaoberal otázkou, či je naplnený žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j. že neboli splnené procesné podmienky. Žalobkyňa síce uplatnila daný odvolací dôvod, avšak neuviedla, ktorá z procesných podmienok nebola v konaní splnená. Odvolací súd nezistil nedostatok žiadnej z procesných podmienok konania, preto konštatoval, že odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a/ CSP nie je naplnený. Vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. c/ CSP, t. j. že vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, odvolací súd mal za to, že ani tento odvolací dôvod nie je daný. Z potvrdení, ktoré tvoria obsah spisu zistil, že vec bola od podania žaloby postupne pridelená najprv Mgr. Angelike Sopoligovej, následne, dňa 01. februára 2013 JUDr. Lei Švrčekovej a napokon, dňa 09. októbra 2017 JUDr. Ľubici Adamčíkovej. V tomto smere odvolací súd ešte dodal, že právne predpisy neukladajú súdu povinnosť oznamovať stranám sporu, že došlo k zmene v obsadení súdu. Napokon, žalobkyňa túto zmenu v priebehu konania, počnúc od vykonania zmeny (2013) až do podania odvolania (2017), nenamietala. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ CSP žalobkyňa v odvolaní namietala, že pojednávanie, konané dňa 16. júna 2017, na ktorom súd vyhlásil odvolaním napadnutý rozsudok, sa uskutočnilo v jej neprítomnosti, pričom o čase pojednávania sa nedozvedela, čím malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Odvolací súd konštatoval, že námietka žalobkyne o porušení jej práva na spravodlivý proces neobstoí, pretože z vykonaného šetrenia v súdnom spise vyplýva, že boli splnené procesné podmienky, aby súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobkyne. Ani odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e/, g/ a h/ CSP neboli naplnené. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre zistenie skutkového stavu, potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1, 2 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Odvolací súd konštatoval, že zo subjektívneho hľadiska žalobkyňa disponovala vedomosťami o vzniknutej škode, jej rozsahu a o tom, kto za ňu zodpovedá dňa 19. februára 2007, a to v takej miere, že jej to nemohlo brániť, aby si nárok na náhradu škody proti žalovanému uplatnila včas žalobou na súde. Dvojročná subjektívna premlčacia doba teda začala plynúť dňa 19. februára 2007 a uplynula dňa 19. februára 2009. Žalobkyňa si nárok na náhradu škody uplatnila na súde žalobou podanou dňa 20. januára 2010, t. j. po uplynutí premlčacej doby. Žalobkyňa nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňovala agresívnym a ľudskú dôstojnosť ponižujúcim správaním, ktorým jej spôsobil stres a ďalšie negatívne psychické následky. Správne uzavrel súd prvej inštancie, že trojročná premlčacia doba začala plynúť v septembri 2007. Z tvrdení samotnej žalobkyne, ako aj z vykonaného dokazovania nevyplývalo iné, než že vzájomná komunikácia medzi žalobkyňou a žalovaným v rámci reklamačného konania bola ukončená listom žalovaného zo dňa 07. septembra 2007, ktorým žalovaný žalobkyni zaslal odborný posudok a zároveň ju vyzval na prevzatie bundy. Trojročná premlčacia doba najneskôr začala plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy mohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, t. j. dňa 08. septembra 2007 a uplynula dňa 08. septembra 2010. Žalobkyňa si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnila na súde až podaním zo dňa 29. novembra 2011, doručeným súdu dňa 30. novembra 2011, teda po uplynutí premlčacej doby. Odvolací súd preto uzavrel, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, ak žalobu zamietol, keďže

premlčané právo žalobkyni už nebolo možné v súdnom konaní priznať. Odvolací súd sa zároveň stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, pokiaľ nevyhovelo návrhu žalobkyne na vykonanie ďalších ňou navrhnutých dôkazov. Žalobkyňou navrhnuté dôkazy smerovali k preukázaniu dôvodnosti základu uplatneného nároku na náhradu škody. Vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania je však irelevantné, či základ nároku je dôvodný, a teda, či žalovaný zodpovedá za vzniknutú škodu (resp. za nemajetkovú ujmu). Vykonávanie ďalšieho dokazovania v tomto smere bolo teda bezpredmetné a neúčelné (nehospodárne). O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti rozhodnutiu krajského súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP. Podľa nej súdy odmietli preskúmať a zabezpečiť dôkazy o úmyselnom spôsobiení škody navrhovateľke, čím ju zbavili práva na spravodlivosť a nezabezpečili jej právnu istotu. V dôsledku toho došlo k nesprávnemu počítaniu lehoty uplynutia premlčacej doby a podanie žaloby na súde, čo je zrejmé z nasledovného: 12. februára 2007 navrhovateľka opakovane odovzdala odporcovi bundu za účelom jej chemického vyčistenia, kde pri prevzatí dňa 19. februára 2007 sa zistilo, že táto je poškodená, dovolateľka bundu neprevzala a podala reklamáciu. Dovolateľka nesúhlasila so stanoviskom žalovaného a požiadala o vykonanie odborného posúdenia, za týmto účelom bol vypracovaný odborný posudok spoločnosti Vipotest, s. r. o. zo dňa 13. augusta 2007. Tento považuje dovolateľka za rozporuplný, nepreskúmateľný, neodpovedajúci a nepravdivý. Dôkazy úmyselného spôsobenia škody odporcom, z ktorých mali súdy oboch inštancií vychádzať pri počítaní lehoty premlčacej doby na podanie žaloby na súde: „odporca písomne dňa 07.09.2007 sa domáhal od žalobcu úhrady faktúry za poskytnutie „služby“ od spoločnosti Vipotest, s. r. o. vo výške 1.428 Sk, ktorú odporca priložil k svojej výzve, čo bolo povinnou podmienkou pre možnosť vrátenia bundy navrhovateľke ...; - v súvislosti s týmto si navrhovateľka uplatnila svoje právo na vrátenie svojej veci od odporcu bez toho, aby tento jej kládol nejaké požiadavky a to tým spôsobom, že navrhovateľka sa obrátila na príslušný orgán Slovenskú obchodnú inšpekciu; - SOI ako príslušný orgán v rámci riešenia uvedeného sporu zaslal písomne upovedomenie zo dňa 31.10.2007, ktoré navrhovateľka prevzala dňa 15.11.2007, v ktorom uviedol, že vykonanou kontrolou bolo zistené, že odporca je povinný vrátiť bundu navrhovateľke bez kladenia podmienok týkajúcich sa úhrady faktúry spoločnosti Vipotest, s. r. o. ...; - Na ďalšie výzvy navrhovateľky o vrátenie bundy bez kladenia podmienok odporca v osobe N. N. hrubou a primitívnou formou to odmietol, bundu navrhovateľke nevrátil demonštratívne, čo zástupca odporcu počas súdneho pojednávania konaného dňa 06.05.2016 priznal.“ Dovolateľka tiež uviedla, že zápisnica zo dňa 06. mája 2016 je cieľavedome nepresná, okrem toho, že ako sudca v ňom je uvedená sudkyňa Mgr. Sopoligová, hoci v tom čase sudkyňou v tej veci bola JUDr. Švrčeková, zápisnica neobsahuje požiadavku sudcu predložiť pri ďalšom zasadnutí bundu. Z uvedeného podľa dovolateľky vyplýva, že navrhovateľka uplatnila svoje právo za účelom vyriešenia sporného nevrátenia jej patriacej veci u príslušného orgánu - SOI (§ 112 OZ). Teda od uvedenej doby doba premlčania neprebíha. V súvislosti s tým premlčacia doba sa počíta správne v zmysle § 101, § 102, § 106 OZ a navrhovateľka svoje právo uplatnila 20. januára 2010 v zákonnej lehote v akomkoľvek prípade (vrátane § 112 OZ). Oba súdy uvedené okolnosti neskúmali, nesprávne posúdili vec a dopustili sa chyby pri aplikácii práva na dôkladné preskúmanie všetkých okolností veci. Navrhla rozhodnutia krajského a okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, alebo rozhodnutie zmeniť a vyhovieť nárokom navrhovateľky.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že dovolanie nemá náležitosti podľa § 428 CSP, nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP, preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu (§ 429 ods. 1 a 2 písm. a/ CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania. Bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/), avšak nie je dôvodné, preto ho treba zamietnuť.

6. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP), preto neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

7. V danom prípade žalobkyňa namietala vadu zmätočnosti konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP je a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

10. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie

spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

12. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

12.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

13. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolateľka v zmysle § 420 písm. f/ CSP namietala nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) a tým jeho nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť rozhodnutia), vykonané dokazovanie v nedostatočnom rozsahu, nesprávne vyhodnotenie dôkazov (najmä rozpornosť odborného posudku), posúdenie námietky premlčania a nepresnosť zápisnice zo 06. mája 2016 (bližšie viď bod 3. tohto rozhodnutia).

14. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania dovolateľky, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 13. až 60.), ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie (body 9. až 22.), nevyplýva rozpornosť, nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu dovolateľky. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolací súd v tejto súvislosti tiež dodáva, že nie je povinnosťou odvolacieho súdu vždy dopodrobna reagovať úplne na všetky námietky odvolania. Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje,

nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

15. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že „súdy odmietli zabezpečiť dôkazy o úmyselnom spôsobiení škody navrhovateľke v dôsledku čoho došlo k nesprávnemu počítaniu lehoty uplynutia premľacej doby na podanie žaloby na súde (...)“, ide o jej nespokojnosť s vykonaným dokazovaním a hodnotením dôkazov súdom, čím podľa nej došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. K uvedenej námietke dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného konania, ktorá nadobudla účinnosť 01. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového, či skutočného stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 99/2019, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a nedospel k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

15.1. Dovolací súd pre úplnosť v súvislosti s námietkou dovolateľky o nedostatočnom rozsahu vykonaného dokazovania vzhľadom na ňou predložené dôkazy pripomína, že súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ okresný alebo krajský súd na to, aby ustálili skutkový stav, ktorý im umožňuje meritórne rozhodnúť, vykonajú iba časť navrhnutých dôkazov, konajú v rámci svojich kompetencií, pričom rozsah vykonaného dokazovania nie je závislý od vôle sporových strán. V opačnom prípade by okrem iného mohlo dochádzať k rozsiahlym prieťahom v konaní, nakoľko by súd nemal oprávnenie odmietnuť ani vykonanie takých dôkazov, ktoré k ustáleniu skutkových okolností prejednávanej veci nevedú, dokonca ho maria. Okresný súd a aj odvolací súd v tejto súvislosti považovali zistený skutkový stav pre potreby rozhodnutia tohto sporu za dostatočný, preto žiadne ďalšie dokazovanie vo veci už nevykonali. Takýto postup súdu je plne v súlade s jeho postavením v civilnom procese. Určujúcim kritériom je v takomto prípade ustálenie skutkového stavu pre rozhodnutie. Prvoinštančnému súdu a následne aj odvolaciemu súdu postačovali vykonané dôkazy na rozhodnutie vo veci a mali za to, že ďalšie návrhy nie sú spôsobilé naštrbiť záver o zamietnutí žaloby, pričom uvedený postup bol o to viac plne v súlade so zákonom i logikou, keď ako dôvod pre zamietnutie žaloby uviedli premľčanie uplatnených nárokov.

15.1.1. Napokon k tvrdeniam dovolateľky o (ne)dostatočnom rozsahu vykonaného dokazovania treba pripomenúť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porovnaj ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

16. Dovolaťka tiež v rámci namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP vytkla v dovolaní odvolaciemu súdu (aj okresnému súdu) nesprávne posúdenie otázky premľčania uplatňovaného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, keď nesúhlasila s názorom súdov nižšej inštancie, že došlo k premľčaniu ňou uplatňovaných nárokov.

16.1. K uvedenému dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi

neznesiteľne právnym posúdením (viď R 54/2012 a sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Ani od 01. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď aj R 24/2017). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

16.2. Nad rámec uvedeného dovolací súd poznamenáva, že v zmysle § 112 OZ nie je Slovenská obchodná inšpekcia „príslušným orgánom“, u ktorého je potrebné uplatniť včas svoje právo za účelom prerušenia plynutia premlčacej lehoty, pričom takáto „kompetencia“ nevyplyva Slovenskej obchodnej inšpekcii ani z § 4 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý upravuje pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie. Dikcia § 112 OZ jasne ustanovuje „súd“ ako „inštitúciu“, u ktorej je potrebné uplatniť svoje právo včas. „Ustanovenie § 112 OZ upravuje tzv. spočívania premlčacej lehoty, ktorého podstata spočíva v tom, že okamihom nastania právnej skutočnosti (v tomto prípade okamihom doručenia žaloby na súd) premlčacia lehota prestáva plynúť“, alternatívne hypotéza § 112 OZ uvádza možnosť uplatnenia svojho práva na „iný príslušný orgán“, za ktorý „(...) možno považovať rozhodcovský súd (Stály rozhodcovský súd alebo individuálne určeného rozhodcu; rozhodcovská zmluva alebo doložka predstavuje zúženie právomoci súdu a konštituovanie právomoci rozhodcovského orgánu), priestupkový orgán v rámci priestupkového konania, ako aj súd rozhodujúci v trestnom konaní o právach poškodeného (ide o uplatnenie práva na náhradu škody v tzv. adhéznom konaní)“ (Števíček, M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedláčko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I, § 1 - § 450, Komentár, 2. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2019, str. 778 - 781). Preto tvrdenie dovolateľky, že svoje právo uplatnila včas, keď ho uplatnila v premlčacej lehote na Slovenskej obchodnej inšpekcii, nemožno považovať za správne.

16.2.1. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že aj za predpokladu, že by Slovenská obchodná inšpekcia bola príslušným orgánom v zmysle § 112 OZ, a žalobkyni by premlčacia lehota spočívala počas „konania“ vedeného Slovenskou obchodnou inšpekciou od podania podnetu dovolateľky od 07. septembra 2007 (vychádzajúc z odpovede Slovenskej obchodnej inšpekcie č. 1. 4 spisu - obálka/podací lístok ani podanie nie je súčasťou spisu) do 15. novembra 2007 (t. j. 69 dní), keď dovolateľka prevzala odpoveď Slovenskej obchodnej inšpekcie na č. 1. 4 spisu (pozri aj dovolanie na č. 1. 379 spisu, pozn. obálka k odpovedi preukazujúca dátum doručenia nie je súčasťou spisu), nárok žalobkyne na náhradu škody uplatnený žalobou na súde dňa 20. januára 2010 by bol aj v takom prípade uplatnený oneskorene, pretože premlčacia lehota (predĺžená o lehotu spočívania 69 dní od 19. februára 2009) by uplynula 29. apríla 2009. Podobne nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený podaním doručeným súdu dňa 30. novembra 2011 by bol tiež uplatnený oneskorene, pretože premlčacia lehota (predĺžená o lehotu spočívania 69 dní od posledného dňa mesiaca september 2010) by uplynula 08. decembra 2010.

17. Dovolateľka ďalej tvrdila, že k vade konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP došlo v dôsledku toho, že zápisnica zo dňa 06. mája 2016 je nepresná a neúplná, teda okresný súd nesprávne protokoloval na pojednávaní dňa 06. mája 2016. K čomu dovolací súd uvádza, že povinnosť súdu spísať o ním vykonaných úkonoch zápisnicu upravoval v čase pojednávania dňa 06. mája 2016 § 40 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016, ďalej aj „O. s. p.“), ktorý rámcovo určoval aj obsahové náležitosti zápisnice. Podrobnejšia právna úprava spisovania zápisnice bola a je obsiahnutá v ustanoveniach vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy (ďalej len „vyhláška“). Súdom vyhotovená zápisnica je verejnou listinou, súčasťou obsahu spisu a musí obsahovať náležitosti vymedzené v § 52 až § 57 vyhlášky, ktoré sa odlišujú podľa toho, o akú zápisnicu ide. Zápisnica o pojednávaní zo dňa 06. mája 2016, ktorá obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 40 O. s. p.), ktorú skutočnosť žalobkyňa nenamietala, je verejnou listinou podľa § 134 O. s. p., ktorej obsah sa považuje za pravdivý, pokiaľ nie je dokázaný opak. Obsah zápisnice mohol predseda senátu alebo samosudca meniť spôsobom uvedeným v § 40 ods. 3 O. s. p., ak pozitívne rozhodol o návrhoch na jej doplnenie alebo vyhovel námietkam proti jej zneniu. Každá námietka účastníka konania proti zneniu zápisnice, vedeniu konania alebo správania sa účastníkov konania, ktorej súd nevyhovel, musela byť v

zápisnici uvedená (§ 40 ods. 3 posledná veta O. s. p.). Účastník, ktorý tvrdí opak oproti údajom uvedeným v zápisnici, je povinný svoje tvrdenia preukázať, dôkazné bremeno spočíva na ňom (pozri IV. ÚS 682/2000).

17.1. Podľa obsahu zápisnice súdu z pojednávania zo dňa 06. mája 2016 (č. l. 233 až 236 spisu) žalobkyňa bola prítomná na pojednávaní, bola vypočutá a na pojednávaní nevzniesla žiadne návrhy na doplnenie, či námietky proti zneniu zápisnice, ktorým by súd nevyhovel. Dôkaz opaku žalobkyňa v dovolaní nepredložila, jej námietky tak ostali len v rovine nepreukázaných tvrdení. Ani z ďalšieho obsahu súdneho spisu nevyplývajú návrhy žalobkyne na doplnenie zápisnice súdu z pojednávania zo dňa 06. mája 2016. Žalobkyňa svoje výhrady voči zneniu zápisnice uviedla až v rámci odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie (č. l. 308 spisu), pričom ich (ne)relevancia na výsledok konania už bola podrobená odvolaciemu prieskumu a odvolacím súdom zohľadnená pri rozhodovaní vo veci samej. Podľa dovolacieho súdu preto ani táto námietka žalobkyne nie je opodstatnená.

18. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzavrel, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, preto dovolanie dovolateľky nie je dôvodné a dovolací súd ho zamietol podľa § 448 CSP.

19. Dovolací súd o trovách dovolacieho konania rozhodol na základe § 453 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci). Dovolací súd priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobkyni.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.